

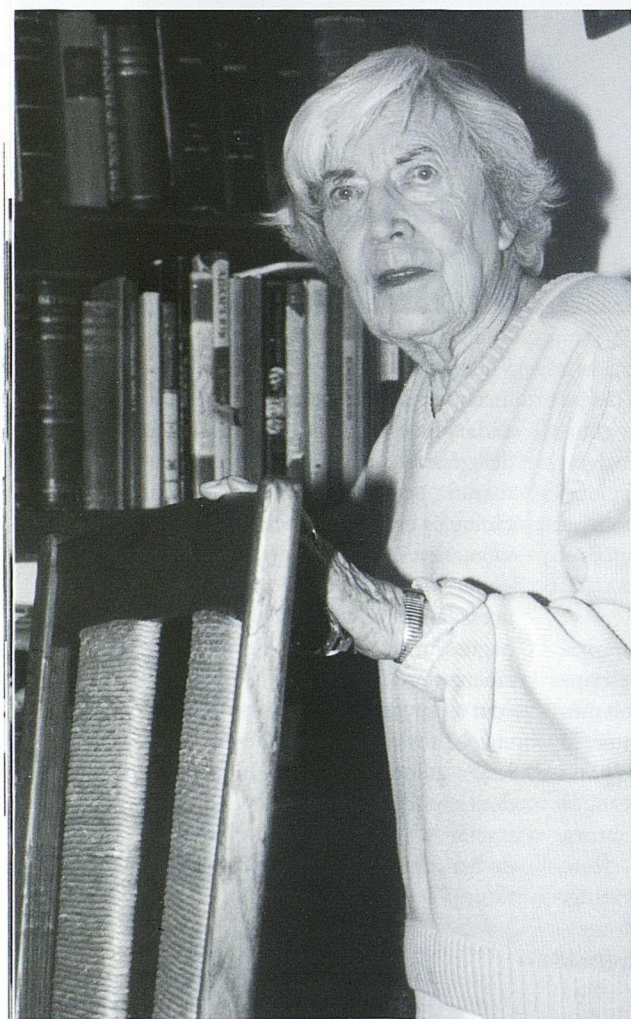
William Nuanes projecta filmar la biografia cinematogràfica de Robert Graves

Jaume López

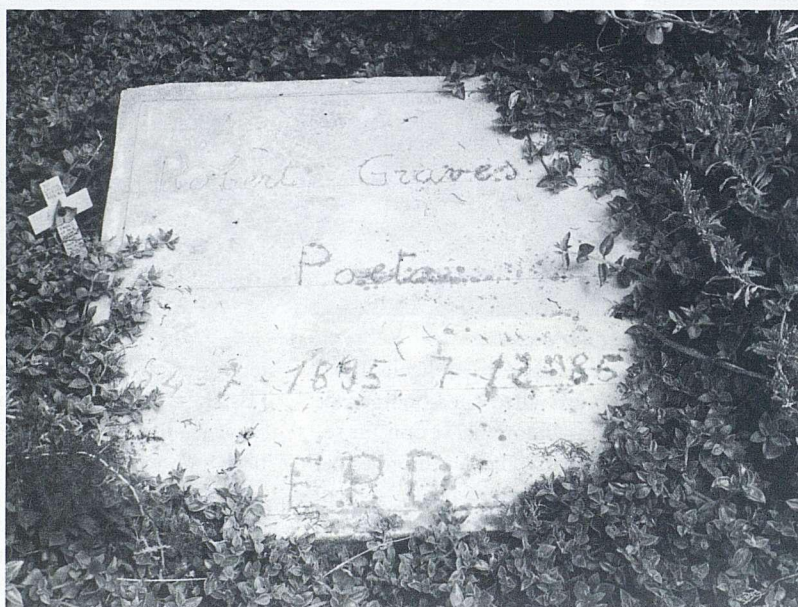
El cineasta nord-americà William Nuanes, debutant en el terreny dels llargmetratges però realitzador de diversos curtmetratges premiats al Festival de Cinema Independent de Sundance (Estats Units) que dirigeix anualment l'actor i director Robert Redford, projecta dur a terme una

saparegut escriptor— i escenaris naturals de Deià, allà on Graves va passar els darrers anys de la seva vida en companyia de la seva segona esposa, Beryl. El projecte cinematogràfic, que es troba en procés de recerca del repartiment, començaria a fer-se realitat a començaments del proper mes d'octubre.

Aquesta no és la primera vegada que el cinema, en concret, una gran productora de Hollywood, pren interès a dur a la gran pantalla la vida i obra de Graves. Ara fa dotze anys, Peter Bogdanovich, responsable de films memorables dels anys setanta i vuitanta com ara *La darrera projecció* (1971), *Què em passa doctor?* (1972), *Lluna de paper* (1973), *Saint Jack*

Beryl Graves

biografia cinematogràfica sobre la vida i obra del poeta, assagista i novel·lista britànic Robert Graves (1895-1985). *La sinrazón poética* (*The poetic Unreason*) és el títol provisional d'aquest llargmetratge que Nuanes té la intenció d'ambientar en interiors —el propi domicili del de-

L'argument de *The poetic Unreason* té com a eix central els darrers anys del primer matrimoni de l'autor de *I, Claudius* amb Cora Riding; la seva arribada a Mallorca, en concret a Deià l'any 1939 i l'inici de la seva relació sentimental i posterior casament amb la que arribaria a ser la seva segona esposa, fidel companya i secretària fins a la seva mort a l'any 1985, Beryl Graves. El director del film manté en l'actualitat tota mena de contactes amb la vídua i els fills, William, Lucia i Thomas, del poeta per conèixer íntims detalls de l'estança de Graves a l'illa. Un dels aspectes que Nuanes vol potenciar dins la seva pel·lícula i que ha manifestat expressament a la família Graves és la utilització de poemes de Graves com a veus narratives en "off" de la història cinematogràfica.

(1979) i *Tots varen riure* (1980), i des de fa anys gran amic de la família Graves, va adquirir els drets cinematogràfics per traduir en imatges els passatges més importants de la vida personal i literària d'un escriptor que, malgrat la seva universalment reconeguda transcendència literària, sempre va viure d'esquena als àmbits universitaris i acadèmics.

Pel fet que es tracta d'una circumstància habitual en aquest tipus d'ambiciosos projectes cinematogràfics, però que no arriben a trobar suport econòmic per art de les grans productores del cinema nord-americà —un cas que Bogdanovich ha patit al llarg de la seva magnífica però gens comercial trajectòria cinematogràfica—, la iniciativa del realitzador de *Nickelodeon* (1976) es va

“L’argument de The poetic Unreason té com a eix central els darrers anys del primer matrimoni de l’autor de I, Claudius amb Cora Riding; la seva arribada a Mallorca, en concret a Deià l’any 1939 i l’inici de la seva relació sentimental...”

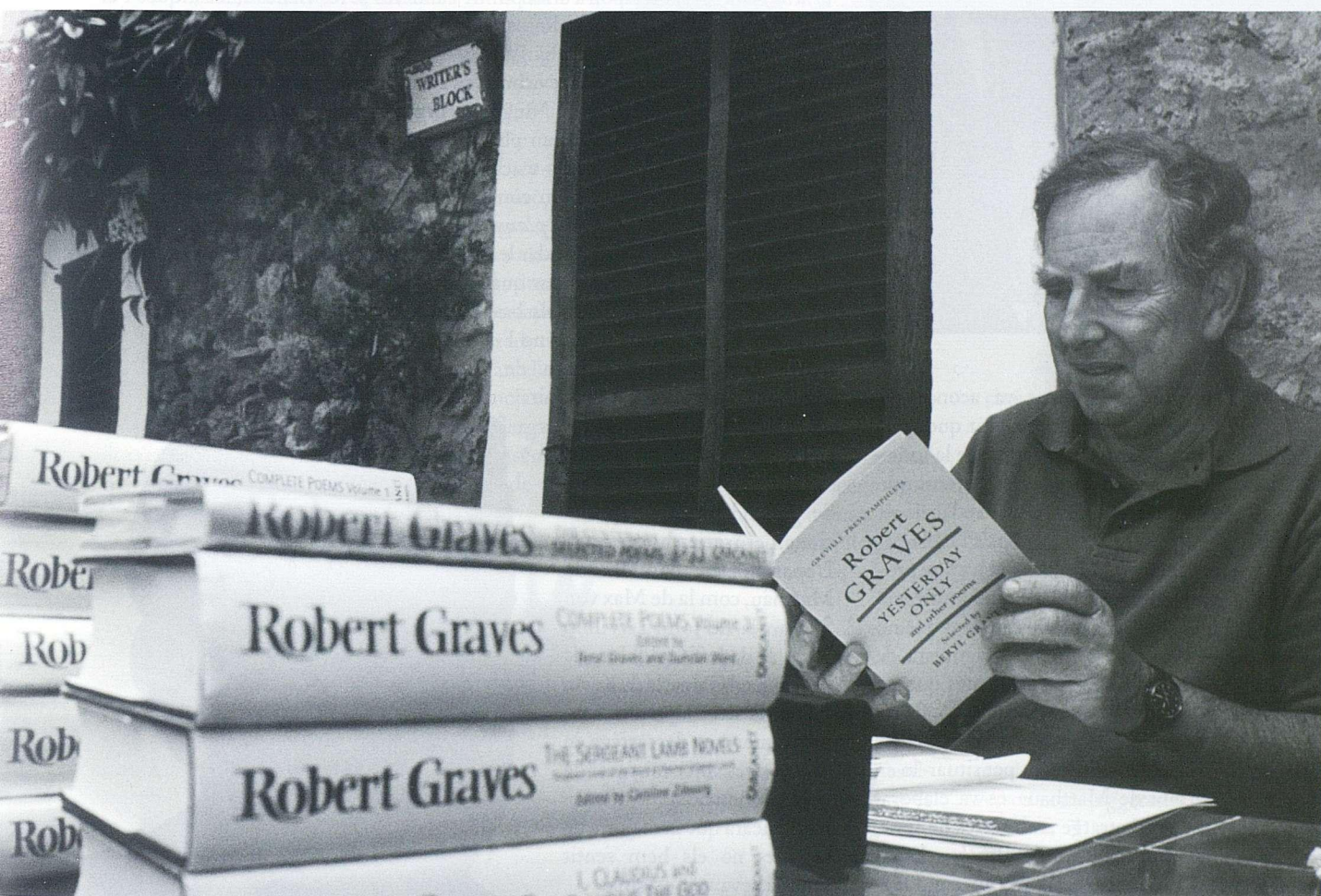
anar postergant fins a la caducitat, cinc anys després, de l’adquisició per part del cineasta dels drets per biografar cinematogràficament la figura de Graves.

Més recentment, una vegada adquirits els reconeixements comercials i artístics vers al seu cinema gràcies a “l’oscaritzada” *El meu peu esquerre*

jecte cinematogràfic pogués arribar a terme.

En aquests dos projectes frustrats perquè la vida de son pare pogués ser traduïda en imatges, ha estat el fill gran de Robert i Beryl Graves, el també escriptor William, qui va mantenir tots els contactes amb Bogdanovich i Sheridan perquè el públic cinema-

seva vida matrimonial amb el seu marit. “La meua mare –afirma William– mai s’ha mostrat massa contenta amb que qualcú volgués contar com va ser la seva vida amb mon pare. Però, de fet, ella és la gran desconeguda de tota aquesta història. Quan es va casar amb el meu pare, ella tenia poc més de vint anys. I sempre va estar al seu costat. Com a esposa, com a mare de Lucia,

William Graves

(1997), va ser el realitzador britànic Jim Sheridan qui va concebir la seva pròpia visió cinematogràfica de la vida de Graves. Una vegada més, com si l’apassionant biografia personal i artística del poeta britànic tingués alguna mena de maledicció cap a la gran pantalla, els drets adquirits pels productors de Sheridan també varen expirar sense que aquest segon pro-

togràfic conegués millor la figura de l’escriptor britànic. Ara, quan sembla que William Nuanes ha trobat finançament d’un solvent estudi cinematogràfic nord-americà. William Graves no ha deixat mai de tenir en compte els interessos i l’opinió de la sa mare envers tots els projectes de presentar davant un públic potencialment universal, aspectes íntims de la

Thomas i jo, com a secretària fins als límits de la seva capacitat intel·lectual. Jo crec que el seu paper en aquest projecte cinematogràfic és tan important com el del meu pare. I, en el fons –ironitza el fill gran del matrimoni–,estic segur que se sent molt orgullosa que la gent pugui conèixer qui va ser i què va fer literàriament el meu pare.” ■